

[Wihjelm.]

byggeri. Det har vist sig, den ikke er den største vanskelighed; den er også vanskelig, men det er faktisk Landsbyggefondens rammebeløb, der sætter grænsen, som gør, at man ikke kan komme op på de stipulerede 8.000 boliger. At der stadig væk er problemer med kommunefinansieringen, er så en anden snak. Det kunne blive et reelt problem, hvis ikke Landsbyggefonden satte grænsen lavere, hvis man altså skulle op på de 8.000. Og det er allerede et problem, det skal man også vide, i den forstand, at det ikke er de rigtige kommuner, om jeg så må sige, der er i stand til at yde den 5 pct. finansiering, og at det almennyttige boligbyggeri derfor bliver tilladt ikke de optimale steder, ikke de steder, hvor det egentlig burde ligge, i udbygningskommunerne, men i andre kommuner, der ikke har helt så store finansieringsproblemer. Så i den forstand er det stadig væk rigtigt set, at det var et problem med denne 5 pct. kommunefinansiering.

Jeg vil gerne sige klart og tydeligt, at VS vil hjælpe til i enhver henseende med at få sikret de 8.000 almennyttige boliger om året, det er et af de steder, hvor vi mener, at støtte og tilskud m. v. bør kunne komme på tale, og vi har ikke betænkeligheder; det er et af de få steder, man kan pege på, hvor en støtte ikke vil blive kapitaliseret.

Jeg vil også sige, at vi vil da gerne gå videre, når det drejer sig om dette område, og at man i og for sig med rimelighed kunne sige: kan målsætningen på 40.000 boliger, som altså ikke er vores grænse, ikke opfyldes på anden måde, nå ja, vil man ikke bygge privat, så må det være den almennyttige andel, der fylder kvoten op til de 40.000 boliger. Vi vil ikke have nogen betænkeligheder ved at være med til at bevilge de ting, der skal til for at sikre, at det var det almennyttige boligbyggeri, der så opfyldte hele kvoten op til de 40.000 pr. år.

Der er talt om forslaget om tilskud til forbedringer, og det er jo morsomt, her få uger efter at vi færdigbehandlede det i sin tid. Vi sagde dengang som de eneste, hvilken yderst begrænset beskæftigelseseffekt det ville have. Vi blev hånet — lidt her i salen, dér var man mere diplomatisk, men især når man kom uden for døren og der blev snakket med journalister: kan det være rigtigt,

hvad de dér VSere siger? Nej, sagde den radikale ordfører, de har ikke et klap forstand på dette her. Hvis de nogen sinde havde været på en byggeplads, osv. osv. Og så hører man her en socialdemokratisk ordfører i dag stille sig op og sige: desværre kom der jo ikke den beskæftigelse ud af det. Og hvorfor gjorde der ikke det? Lige præcis af den grund, vi sagde, lige præcis af den grund, at det kun kunne blive parcelhusene, der nåede at komme med i den kvota, at disse små projekter, som parcelhusejerne overhovedet kunne finde på, ville blive udført af små håndværksmestre, der satte sig selv og deres lærlinge og deres medmestre til det, og som i øjeblikket kører på overarbejde, fordi de, som hr. Hilmar Baunsgaard sagde, ikke tør antage en svend. Det var til at forudse, det behøver man ikke at være bagklog for at kunne have set.

Vi sagde, det kun blev parcelhusene, og det har stort set vist sig at være rigtigt. Vi sagde, at hvis man i øvrigt ville rette op på det forslag, så det blev fornuftigt, med de ændringsforslag, vi stillede, så syntes vi, det var tåbeligt at holde sig til en fast beløbsramme på 300 mill. kr., da det jo var en overskudsforretning set fra statens synspunkt. Først bestred man, at det var rigtigt. Dernæst sagde man: det kan godt være, I har ret, det er en overskudsforretning, men det hjælper ikke noget, for vi er bundet af en finanslovsvedtagelse på 300 mill. kr. Det sagde boligministeren dengang. Alle her i salen var med til at nedstemme vores forslag om, at der blev en åben ramme i stedet for fikseret 300 mill. kr., og så for en uge siden kommer boligministeren og siger: kan I ikke begynde at tænke på at bevilge andre 300 mill. kr.? — og motiverer det lige præcis med den begrundelse, at det jo i virkeligheden er en overskudsforretning for staten.

Der er altså ikke bare tale om, at i dette system er det begrænset, hvad man kan lave, der er altså også tale om simpelt hen dårligt kendskab til mekanismerne i det, man har forsøgt at lave.

Må jeg nævne huslejestigningerne, som jo udelukkende kan føre til det, hr. Gert Petersen var inde på: en begrænsning af efterspørgslen, en opsparring hos nogle andre, der ikke bruger dem så tidligt, men som er så spredt en kapitalistmængde, at man ikke kan forvente, det umiddelbart går i egentlig